Seu del Diari de Girona

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona.

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX D'ADMINISTRACIÓ
972 22 48 25

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
A/E: **diaridegirona@epi.es**

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
C/ Joan Reglà, 5, 3r E. 17600 FIGUERES
TELÈFON: 972 50 99 09
FAX: 972 50 93 69
A/E: altemporda.diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
DELEGAT: Xavier Valeri
Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
A/E: garrotxa.diaridegirona@epi.es

CLUB DIARI DE GIRONA
TELÈFON: 972 20 20 42
HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
A/E: subscripcions.diaridegirona@epi.es

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

Jordi Vilamitjana i Pujol

L'ESPORT A GIRONA

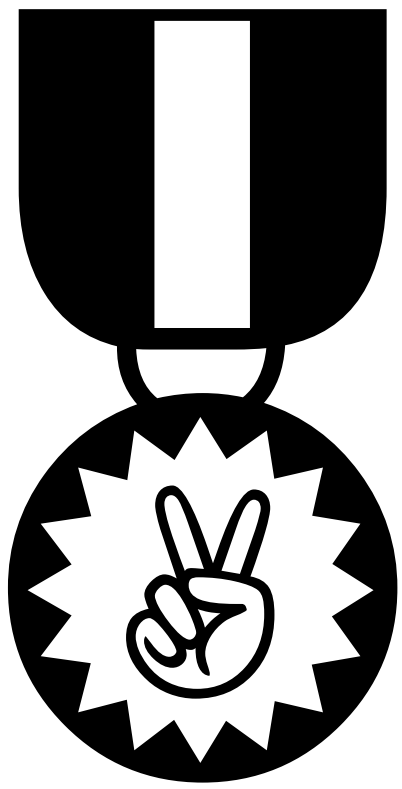
Hi ha clubs esportius gironins amb tradició, solvència i apamada gestió que al llarg de la seva història han estan exemplars i constitueixen l'ànima de la ciutat. És el cas, per exemple, del GEiEG (1919). La presència del Grup en diferents indrets de la ciutat amb patrimoni propi i capital humà i esportiu és espectacular: Sant Ponç, Sant Narcís, Palau-Montilivi, Barri Vell. La presència del GEiEG al llarg de tota la història de l'esport gironí del darrer segle és constant i significativa. El GEiEG és indiscutiblement el vaixell insígnia de l'esport gironí. Però hi ha força més esport a Girona i moltes altres entitats emblemàtiques que cal ressenyar.

Comencem pel començament: els clubs antics. A Girona, les primeres informacions sobre activitats esportives fan referència a una Associació d'aficionats a la cacera i a la pesca que demanaren els anys 1882 i 1883 instal·lar a la Devesa un lloc de tir al colom, que els fou concedir al costat del camp de Mart. L'any 1886, **Agustí Muntaner** es va oferir com a professor de gimnàstica per als bombers. Fins i tot, a finals del XIX es feien regates a l'Onyar. L'any 1888 hi hagué a Girona «*carreras de velocípedos*» i es constituí el Club Velocípedo. L'afició al ciclisme era molta. Aquesta notícia del *Diario de Gerona* del dia 5 de maig de 1886 es pot ben bé considerar la primera contrarellotge de les comarques gironines: «*Como habíamos anunciado, anteayer tuvo lugar la apuesta concertada entre varios ciclistas de esta ciudad y varios compañeros de pedal para recorrer el trayecto que nos separa de Figueras en dos horas y quince minutos. Al salir entregose al ciclista un reloj dentro una caja lacrada, y abierta al llegar á Figueras indicó el cronómetro que se había empleado en el record: dos horas y diez y nueve minutos. Á no ser por la fuerte tramontana que soplaba hubiera indudablemente el señor Mari ganado la apuesta*».

A finals del XIX, el joc de pilota tingué molts seguidors a la ciutat. Es construïren frontons com el de Ferran Puig o el del carrer Progrés. Ben aviat les curses de motos captaren l'interès dels gironins, com aquesta anunciada al *Diario de Gerona* del dia 1 de novembre de 1912: «*Se ha publicado el programa del festival deportivo que patrocinado por el Exmo. Ayuntamiento de esta ciudad y organizado por la sociedad "Skating Rink Girona" se celebrará en el paseo central de la Dehesa, el próximo domingo 3 de Noviembre a las dos y media de la tarde. Comenzará con la carrera de motocicletas en la que se disputará la "Copa Selvatana" recorriendo el circuito Gerona, Anglés, Santa Coloma de Farnés, Sils, Gerona, (60 kms)…*». Justament l'Skating Ring Girona tenia una pista de patinatge a la Gran Via. (Font principal consultada: **Joan Puigbert**, *La Girona de la Restauració*, 1874-1923)

L'esport antic amb més èxit popular i de masses fou indiscutiblement el futbol (foot-ball, per ser exactes). Heus ací els clubs més antics: «Girona foot-ball club» (1909); «Strong FC» (1910); «Sport FC»; «Atlètic FC»; «Gerió FC»… Unió Deportiva Girona (1921-1929), suma de «l'Strong» i el «Centre Gironenc», que va fer i inaugurar el camp de Vista Alegre (29 de juny de 1922). (Font: **Narcís-Jordi Aragó**, *75 anys de Girona 1909-1984*).

D'acord amb les dades de l'Ajuntament, el club més antic de la ciutat encara vigent avui és el Club de Tennis (1917), seguit del GEiEG (1919) i del Pontenc (1922). Clubs avui tan coneguts a la ciutat com el Girona FC (1930), la Penya Doble Set (1939), el

ADRIÀ

Sant Josep de bàsquet (1962) o el CESET (1983) són clarament posteriors. Els col·legis religiosos i privats de Girona han fundat al llarg del segle XX sengles clubs que han escrit pàgines ben memorables en diversos esports: La Salle (1956); Montessori-Palau (1969); Bell-lloc (1976); Maristes (1980); Vedruna (2004). També algunes empreses han apostat per l'esport: el Club Nestlé Girona (1972), per exemple. El CREC de Sant Daniel (des de 1990) i l'Escola Esportiva del GEiEG (1975) s'ocupen de diversos esports.

Agrupats per activitats esportives aquests són els clubs de la ciutat. Tennis: Club de Tennis Girona (1917); GEiEG (1972). Excursionisme i alpinisme: GEiEG (1919); Moviment Escolta (1934). Esports d'aigua: Natació i waterpolo del GEiEG (1934); Club Esportiu d'Immersió Girona (2006). Voleibol: Club Voleibol Agrupació Vista Alegre Parròquia -AVAP- (1972). Ciclisme: Club ciclista Girona (1951); Delegació de Girona de la Federació Catalana de Ciclisme (1979); Club Ciclista Sant Narcís (2003). Hoquei: GEiEG (1936); Girona Club Hoquei (1940). Bàsquet: GEiEG (1934); Sant Josep-Valvi-Casademont-Akasvayu-Sant Josep (1962); Bàsquet Taialà-Sàbat (1983); Club Esportiu Santa Eugènia de Ter CESET (1983); Club Esportiu Onyar (1993); Bàsquet Palau-Sacosta (1999); Bàsquet Club Fontajau (2001); Uni Girona Club de Bàsquet (2005); Club Basquetbol 11 de setembre (2009)

Botxes i petanca: GEiEG (1953); Club botxes Girona (des de 1957); Petanca Sàbat (1970); Petanca Montilivi (1978); Petanca Girona (1986); Petanca Sant Pau (1992); Petanca Can Gibert (1993); Petanca Pont Major (1994) i Petanca Fontajau (1997). Escacs: Club d'escacs Santa Eugènia (1993). Esquí: GEiEG (1934); Club Esquí Girona (1977); Club Esquí Sàbat (1990). Atletisme: GEiEG (1919); Atletisme Girona (1989); Club Triatló Costa Brava (2004). Handbol: GEiEG (1943). Halterofília: GEiEG (1959). Rugbi: GEiEG (1971). Esports especials: Club Esportiu Mifas (1980) i Club esportiu de Sords de Girona (1997). Futbol: Club Esportiu Pontenc (1922); Girona Futbol Club (1930); Penya Doble Set (1939); l'Agrupació de Futbolistes Veterans de Girona (1968); Club de futbol Atlètic Sant Ponç (1969); Penya Bons Aires (1972-2002); Unió Esportiva Vila-roja (1972); Penya Sporting Pageo (anys 70 i 80); Club de Futbol Parroquial Santa Eugènia (1982), Unió Esportiva Can Gibert del Pla (1983); Club Escola Futbol Gironès (2000) i GEiEG (2006).

Gimnàs, judo, Arts Marcials: GEiEG (1968); Club Gimnàs Fuji Yama (1976); Gimnàs Chois Lee (1978); Club Gimnàs Judo Sant Jordi (1979); Gimnàstica Rítmica del GEiEG (1979); Gimnàstica Artística del GEiEG (1981); Patinatge Artístic del GEiEG (finals dels 80); Club Esportiu Mugendo Figueres (1998). Beisbol: Club de beisbol i Softbol (1987). Motor: Peu a Baix Motorsport Club Esportiu Girona (1997). Pesca: GEiEG (1949); Societat de Pesca Esportiva LA Canya (1954). Golf: Club de Golf Girona (2002). Tir: Club Tir Olímpic Girona (1966).

Quan hom fa un inventari tan exhaustiu corre el risc d'oblidar-se d'algun nom, d'alguna data. Quedi escrit que no és aquesta la intenció i que aquest escrit queda obert a tota mena de suggeriments dels lectors.

Jaume Fàbrega

CONVIVÈNCIA

Si ens fixem com mengen nens i joves, però també molts adults –incloent polítics i gent coneguda–, veurem que s'escau que, sovint, ignoren els principis més elementals de les maneres de taula –ús del ganivet i altres coberts, posició a la taula, tabac i telèfons mòbils– ara temes d'actualitat, etc. Però la comensalitat i les seves normes són un reflex preciós de la societat.Com explica **Norbet Elias** (*The civilizing process*), les normes de taula són tant el medi com el mitjà a través del qual la població s'acostuma a la convivència, és a dir, que és un important factor de civilització, d'adequació al medi social. Les bones maneres, la urbanitat, en definitiva, «l'usar bé de beure i menjar», com ja va escriure el gran escriptor gironí del segle XIV **Francesc Eiximenis** i el conjunt de regles que porta aparellades, constitueixen una explicació visual i ritual dels rols socials, de la convivència, de la comensalitat, de la convivialitat (com es diu a França) o, simplement, un reflex de les normes socials. El concepte de comensalitat és com si ens fes humans –igual que ens ho fa la consciència del paisatge–, com diu **J. Cruz Cruz**: «*Comer en compañía es el fenómeno por el que el hombre trasciende de hecho o realmente su animalidad: su necesidad biológica de comer no se satisface de manera puramente biológica*». I, encara afegeix: «*La comida en la mesa festeja de suyo nuestro ser de hombres en común*» (*Alimentación y cultura*).

No és estrany que **Faustino Cordón** afirmi que «*comer hizo al hombre*», en una suggestiva teoria del procés d'hominització, i que estudis més recents, com els d'**Eudald Carbonell**, també apuntin en aquesta direcció. El domini del medi suposa també un avenç de la comensalitat. O d'això aparentment trivial –o no– que en diem maneres de taula.

No hem de confondre aquestes maneres –o «comport», que és la preciosa paraula utilitzada al *Tirant lo Blanc*– amb les normes estrictes i purament funcionals del protocol. Saber menjar no és tenir un conjunt de regles: és també saber conviure, encara que sigui en l'espai acotat d'una taula: com diu **Castiglione**, «la taula és el món; la taula és tot el món».

Diari de Girona, 2010-07-09, p. 20.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)